

→ Tallér Edina

Most az lesz, Odaírom, hogy Ötven szó

Most az lesz,

hogy rágyújtok, ülök a kanapén, cigarettára gyújtok és nézem a hátad. Ülök, nézem a hátad, közben beszívom és kifújom a füstöt. Át kell rendezni a szobát, nem akarok így ülni, a hátadat bámulom és cigarettázom, változtatni kell, nézem a hátad és azon tűnődöm, hogyan oldjam ezt meg. A cigit hagyjuk ki, nem is dohányzom, a nappaliban főleg nem, kezdjük újra. Átrendezem a szobát, tágítom a teret, a hangsúlyokat eltolom, nincsenek képek a falon, a könyveket bedobozoltam, a számítógépet kidobom. Kivágtam az ablakon. Kisvárosban élünk, esetleg faluban, ez nem a hatodik emelet, hanem egy vidéki ház szobája, nincsenek képek a falon, a könyvek dobozban, a kamra legfelső polcán, oda nem raktam befőtteket, oda a könyveket rakom. Nyár van. Nyitott ablak, a kertünkre néz, törpeszegfűk nőnek és két sor mákvirág, nem tettem semmiben kárt, még üveg sem tört, úgy van kitalálva, hogy nyitva legyen az ablak, csak annyi történik, hogy kivágom a számítógépet, székkal együtt, oda te még egyszer nem ülsz, én biztos nem nézem többé a hátadat. Ülünk végre a kanapén és nézem a homlokod.

Inkább úgy legyen, hogy az öledben ülök.

Gyöngyözik a homlokod. Ülök az öledben, legyünk mégis itthon, sohasem tudnék falun élni, ez csak póz nálam, elvagyódni ide-oda. Zavarban vagy, kézzel-lábbal öllelek, neked meg gyöngyözik a homlokod, nem tudod, mit akarok, sírni vagy nevetni. Kérdezd meg. Kérdezd meg idétlenül, hogy: Na, mi a helyzet? Az a helyzet, hogy ülök az öledben, és nem tudsz velem mit kezdeni.

Kezdjél velem valamit, legyen úgy, hogy épp most érkeztl meg, még kicsit lihegsz, gyalog jöttél fel a hatodikra, zavarban vagy, nem tudod hányadán állunk, nálam elég nehéz eldönteni, boldog vagyok vagy boldogtalan, mindent ugyanúgy csinállok. Leülsz a kanapéra, idétlenül rám mosolyogsz, na, mi a helyzet?, kérdezed, nevetek és szó nélkül az öledbe teszem magam, ez a helyzet. Az öledben ülök, gyöngyözik a homlokod, a verejtékedet átkenem magamra, csókolózni kezdünk, benyúlsz a pólóm alá, könnyedén jutunk egyről a kettőre, nem részletezem. Inkább egy erdőben csináljuk, és legyen ősz.

Fehér nadrág van rajtad, bokáig lecsúsztva, komikus látvány az avarban, bokáig letolt nadrágban egy férfi, az vagy te, én meg előtted térdelek. Legyen este és akkor nem látnak meg idegenek. Térdelek előtted, felnézek rád, simogatod a hajamat, mosolyogsz, illetve idétlenül vigyorogsz, van olyan, hogy hálás vigyor? Hálásan nézel rám, gyöngyözik a homlokod, idétlenül vigyorogsz, simogatod a hajamat, szép az erdei táj ősszel, ez most nem látszik, este van, nem baj. Szép az erdei táj, hálásan nézel rám én meg előtted térdelek, ennyi pont elég lenne a boldogsághoz, de

meggondoltam magam. Ülök a kanapén és nézem a hátad.

A számítógép fölött képek a falon, mindegyiken te és én, csak ketten, emlékeztető kettőnkéről.

Be kéne dobozolni a könyveket.

Olvastam már, egytől egyig olvastam már mindet, be kéne dobozolni a könyveket, csak a helyet foglalják, kicsi a szoba, tágítani kell a teret. Ülök a kanapén, nézem a hátad és azon tűnődök, hogyan oldjam ezt meg, át kéne rendezni a szobát, megbillent az egyensúly, egy sarokba zsúfolva számítógép, könyvek, meg az a rengeteg kép a falon, a másik oldalon tátong az üresség, át kell helyezni a hangsúlyokat. Mégis rágyújtok. Igen, dohányzom. Ülök a kanapén, cigarettára gyújtok, nézem a hátad, beszívom és kifújom a füstöt, beletúrok a hajamba. Most az lesz, hogy hullik a hajam. Egy csomó ott marad a markomban, beletúrok, magam mellé dobom, ami kihullott. Beszívom és kifújom a füstöt, beletúrok a hajamba, megint magam mellé dobok egy csomót, közben nézem a hátad, hullik a hajam, a jobb halántékomnál már nincs is, kilátszik a rózsaszín, sima bőr. Legyen az, hogy felsikoltok.

Beletúrok a hajamba, felsikoltok, mert foltokban hullik, te meg odajössz hozzám és átölelsz. Ülök a kanapén és kimondom a nevedet. Segíts, kiáltom, és rögtön utána kimondom a neved, segíts, mondom, te, te segíts, a te nevedet mondom, neked kell segítened. Odajössz, átölelsz, édesem, suttogod, átölelsz, beletúrsz a hajamba, nem is hullik, ülök a kanapén, édesem, mondd, édesem, és átölelsz. Beletúrsz a hajamba, tudod, hogy nem hullik, hazudtam, hogy kimondhassam a nevedet. Segíts, gyere ide, suttogd azt, hogy édesem, ezért hazudtam. Odajössz, átölelsz, beletúrsz a hajamba és azt mondd, édesem. Ülünk a kanapén, te simogatsz, én nézem a szemedet, ez pont elég lenne a boldogsághoz, de hazudtam, nem tudok a szemedbe nézni. Ülök a kanapén és nézem a hátad.

A könyveket bedobozoltam, a képeket itt hagyom, emlékeztető kettőnkéről. Most legyen az, hogy elmegyek?

Cigarettázom. Lassan beszívom és kifújom a füstöt, azon tűnődöm, hogyan oldjam ezt meg. Hazudtam és te tudod, nézem a hátad, beletúrok a hajamba, talán lehetne most úgy, hogy elsírom magam. Ülök a kanapén és sírni kezdek csendesen. Beletúrok a hajamba és elsírom magam, folynak a könnyek. Inkább úgy legyen, hogy hangosan szipogok, meg kell hallanod, hogy sírok.

Akkor most az lesz, hogy rágyújtok, ülök a kanapén, cigarettára gyújtok, nézem a hátad, közben beszívom és kifújom a füstöt. Fordulj felém, légy szíves. Hangosan szipogok. Fordulj felém, légy szíves, mondom, közben hangosan szipogok. Ne fordulj el, fordulj felém, légy szíves. Most legyen az, hogy elmegyek?

Odaírom, hogy

február huszonnégy, kedd, felsorolom, mi történt velem aznap. Semmi. Kis helyet kihagyok, két-három sorköz, megvárom a következő napot. Még mindig semmi. Akkor megint sorköz. Dátum, sorköz. Olyan nincs, hogy semmi, valamit oda kell írni, a naplóírás segít szembenézni az igazsággal. Minél bonyolultabb szavakat emlegetek, annál jelentéktelenebbnek érzem magam, igazság kihúzva, ne mondjuk, beszéljünk inkább a

kávéről, most épp a kávé miatt kellett félbehagyni az előző sort, lefolyt.

Kifolynak kezeim közül a mondatok. Ez jutott eszembe és le is írtam. Nem vagyok épp büszke rá, nem is szégyellem, elképzelem inkább képregényben, úgy nem olyan rossz. Oda vagyok rajzolva, képregénycsaj copffal, riadt arc, buborék a félig tátott számból, bele van írva ez. Rémulten bámulom a markomat, illetve ez esetben sokat, négyet-ötöt, akkor legalább stimmeljen, hogy kezeim. Copfos, riadt lány félig tátott szájjal, ujjai közül szavak hullanak alá, valaki odadobta. Lehet, hogy labdázna, most neki kell elkapni egy mondatot, kapkodna utánuk, a szavak után a sok kezével, rendezné a sorokat, de nem tud moccanni, mert képregény. Meg van örökítve a pillanat, nincs se előre, se hátra. Lapozzunk.

Van olyan mondat, ami jó akkor is, ha nem igaz. Az igaz helyett később másik szót kell keresni, kihúzva, igazság kihúzva. Van olyan mondat, ami jó akkor is, ha nem, most maradjunk ennyiben. A kávé előtti sor *igazából* azért maradt félbe, mert kíváncsi

Ötven szó

Ötven szó lesz a papíron. Ez eddig már hét, nem, tizenhárom. A tizenhárom, az misztikus szám. Az én számra nem mondják, csak hogy puha, vagy keskeny. Esetleg, hogy ügyes. A felén már túl vagyok, harminchetedik, most megtorpantam. Dönteni kell, mert sok leszek a végén vagy nagyon kevés. Számolok.

Rattan Oázis. Ez egy reklámszlogen eleje és a mi nappalink is az, rattan polcok vannak és zöld a fal, néha menedék, az enyém, vagy inkább a tiétek. A család unja már, de mindennap takarítok, mert fontos, hogy rend legyen körülöttem, bár a sarkokat sosem pucolom, legyen búvóhely egy kis piszoknak.

Láttam egy nőt, ökölrel püfölte a melleit, mert a szilikon betokosodott, azt mondta, így kell kilazítani. Ha simogatsz, én szép vagyok, hibátlan. A szám is szó? Például 7. Az én számból könnyen jönnek szavak, szájfényesek, egyszerű tőlük szabadulni,

vagyok, nálam hogy működik. Van, akinek nagyon mennek az elharapott végű mondatok. Elhagysz? Most elhagysz? Ugye nem hagysz el? Hogy hagynálak el, amikor tudod, hogy. És itt befejezi. Egyszerűen abbahagyja.

Ugye nem hagysz el, kérdezem, gubbasztok a fotelban, rózsaszínű cipzárás, kapucnis fölső van rajtam és farmer, a lábak felhúzza, átölelem a lábam, állam a térdemen, muszáj megtámasztani, mert remegek. Talán a nyakam, nem tudom pontosan, az a lényeg, hogy ha nem támasztanám az államat a térdemre, látszana, hogy reszketek, közben mosolyognék, gondolom a szám sarka is remegne.

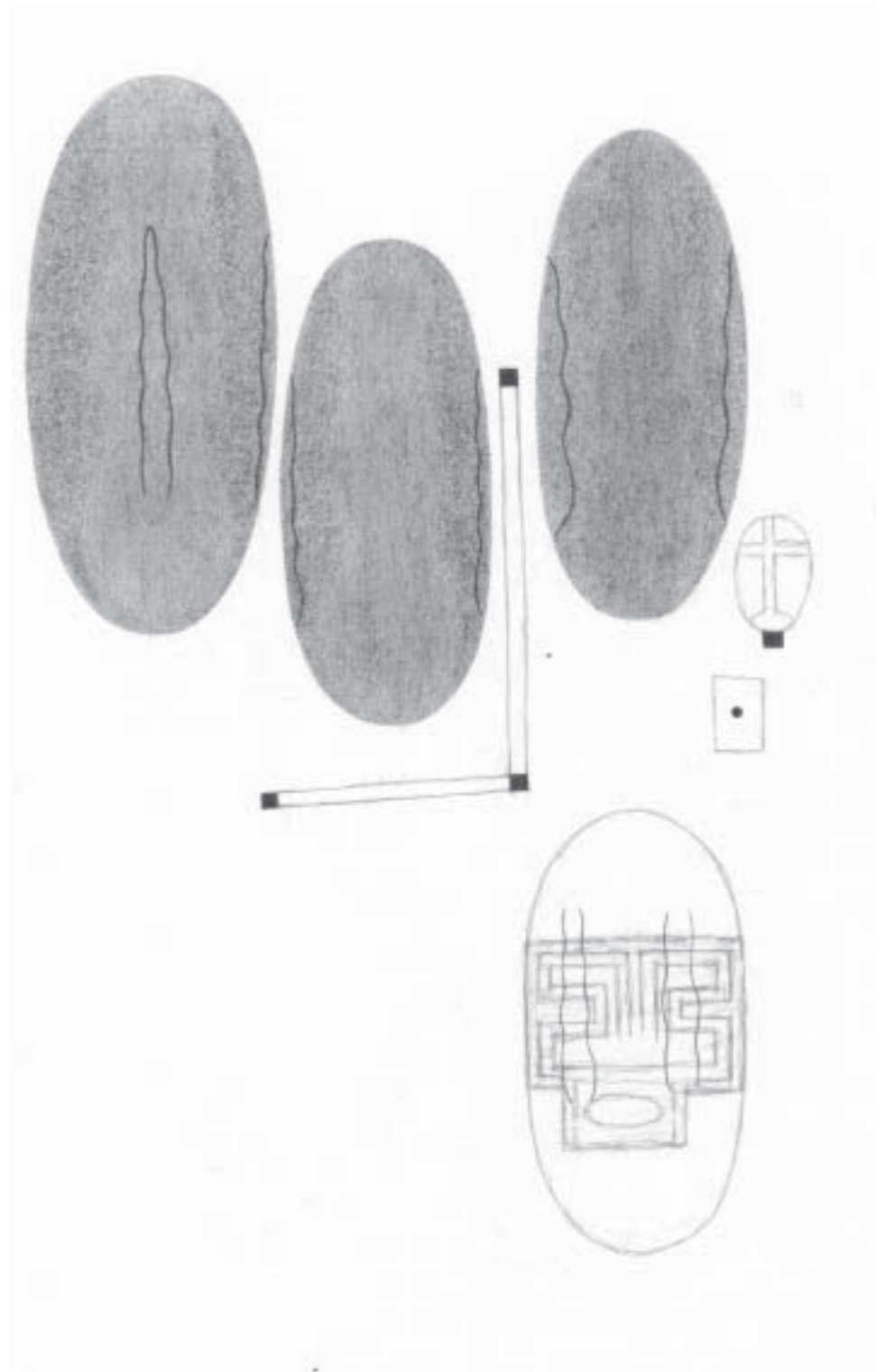
Fél tizenkettő. Mindennap valamiért pont éjjel fél tizenkettőkor nézek az órára. Nem tudom, mióta van, már hetekkel ezelőtt észrevettem. Biztos én irányítom tudat alatt, rá vagyok kattánva, nézlek mindennap az órára fél tizenkettőkor, legyen bennem valami meglepő.

Ma is korán rohant el. Reggel gyorsan megborotválkozott, az anyjától kapott valami kínais arcszeszt karácsonyra, még mindig nem fogyott ki, azt használja. Semmihez sem hasonlító szag, szappanra, parfümre, vagy férfira. Se férfira, se semmire. Csak kifejezetten ennek az arcszesznek van ilyen szaga. Mielőtt elmegy, ad egy pusztit, nem az arcomra vagy a számra, hanem lehúzza a bugyimat és oda. Ad egy pusztit, nagyot nyel, kicsordul a nyálam érted, mondja, és elsiet, ma későn érek haza, ne várj meg.

mosolygok, kész. Így. Ez itt nem segít, a szám, meg a mosoly nem

számít. Ötven szóba hány kérdés fér? Egy hosszú vagy sok rövid, egy sima, egy fordított, szabályosan váltakozva, így nem lesznek túl egyszerűek a kötések. Kormos a szemem, mossam meg, ezzel fásasztottak vicces felnőttek kislánykoromban, meg azzal, hátrakötik a sarkam. Elképzelttem, lyukat fúrnak a bokáimba, tengerészkötéssel átfűzik és összekötik a lábamat.

Azt mondják, a fiamat valami sokk érte, azért fuldokol, fél, hogy nem tud nyelni. Segítenék. Le akarom nyomni a torkán vagy meghánytatni. Még nem döntöttem el. Menjünk le a mélyére vagy törjünk felszínre? Azt is mondták, hogy a gyerek egy válasz, inkább én vagyok a nagyutazás. Legalább válasz már van.

▮ *Andreas Altmann*

maradék

a hó a szemekben kezdődik,
amikor a szél a fényt
hangjával a nyárfák közül kikergeti.
el kell döntened,
ha árnyékod elhagy,
melyik utat választod.
a szoba kihűl
a hó zúgása alatt.
kopognak az ajtón. kinyitod.
a régi történet.
valaki megismer
és elmeséli, mi újság.
kiválogatod a szavakat és reméled,
megmaradnak. de még
szeptember van. árnyékaid,
súlyuk szerint osztod szét.
megkönnyebbülsz, a szavak
elhalkulnak, elnémulnak,
amikor fölkeresed
a hó lapjain.

(Lesi Zoltán fordítása)